

DUDÁS IDA:

... elmenekül ...

(a szavak lassan
körülfülnek
mint erdőtüzet
a félelem
ruháimból
nehézkés sötétség
csurog)

Mindenki zseniális festőnek képzei magát és lassan olyan képpé válik, amilyent maga alkotott. Mindent önnön nagyságához méretez. Konfliktusait is elintézi zárt szobában, egyedül.

Egyszer aztán megrémül. Észre sem veszi és menekül. Kimenekül az utcára. Bizonyos ideig megkönnyebbülést érez, mintha kitágulna és megnyúlna, mint az utak. Szívélyesen mosolyog. Néhány nap és eltanulja a nevetést, a hahotázást és a csipős megjegyzéseket is azok számlájára, akik megmozdulnak és eltűnnek közülünk. (Akkik valóban elmenekülnek.)

Nézünk egymásra, már mindenki arcán saját vonásainkat véljük felismerni. Úgyesen eltítkoljuk magunktól, hogy ha a fülledt szobák kaján bútoraikkal elnyelnének bennünket, megsemmisülnénk. Bálványokat találunk ki, deformált bálványokat, saját vonásaink negatívjeit. Imáinkba belefoglalunk mindennapi dolgokat és azt másnap teljesítjük is. (Kegyesek vagyunk önmagunkhoz.)

Talán egyszer eljutunk addig a gondolatig, hogy üres és értelmetlen volt minden. Azért nyugodtan meghalunk. Kezünkben marad egy könyv, amelyet az utolsó pillanatig görcsösen olvastunk: hogy halálunk után más testben újraéledünk és nem kell soha fizetnünk adósságainkért. A sekélyes szavakkal teleirt oldalakat azonban (áltassuk magunkat, hogy tévedésből) mellénk helyezik a koporsóba és második életünk azzal a szörnyű csalódással kezdődik, hogy szűnkék voltunk és sorszám lógott a nyakunkban. Ezzel aztán föl is készítették bennünket egy új szerepre, ami szorosan ránk tapad, míg a végén beleéljük magunkat: hogy mindennél és mindenkinél kevesebbek és félresikerültebbek vagyunk.

És csináljuk tovább.

(Régen a váratlant neveztem életritmusnak. Be kell látnom, kiestem minden pontosan megkomponált zenéből, néha nagyokat koppantok a házfalakra, ha eszembe jut valami emlékkép. LASSAN MINDEN FŐLEM MAGASODIK, mint tömör piramis, és labirintus mélyére zárnak, mint hasznavehetetlen, de még fönnmaradt múmiát.)

EREDMÉNYTELENÜL

Valami okosat kellene kitalálni. Valamit.

Elindulni és a vándorok fáradt idegességével járulni mindenki elé.

Nem figyelni, ha néznek rám.

Kegyetlenül belelátni az emberekbe, hogy fájjon, hogy féljenek tőlem.

Ülni a piszkos teremben, mindenkitől piszkosabban és elhasználtabban.

Akkor nem mernének megszólítani se.

Kiülni a vízpartra és nézni, hogy elmúlok, feloldódom.

Ülni szépen, felemelt fejjel.

Az időt elnyelni, mint pontosan beosztott munkaórákat.

Fájni hangtalanul, nyúszítva és félrevonulva, míg a part kövei lassan fölémmelkednek.

Aztán semmi.

Hallgatni.

Ha visszagondolok, mindig kísérleteztem magammal.

Eredmény nélkül.

A hamis szavak úgy jöttek belőlem, mint rossz automatából az erőtlen ásványvíz.

Ügyetlenül kitapogatni a tárgyakat, mint a vakok, és ügyelni, hogy ne ütközzem beléjük.

Most már csak ezt: nem ütközni beléjük.

Fáradt lapokat hajtogatni és csak a széljegyzetekből élni.

Cserepes számra ragadt szavak kattognak, ha vonatra ülök, talán megemésztí öket a sebesség.

Régen nem találok magamban semmi elmozdíthatót.

Először majd csak megsárgulok, aztán egészen összegöngyölödök, mint a pörkölt papírlap.

Így talán majd nem fádom.

Nem fádom senkitől és nem ismétlem többé önmagamat.

